

4
2017

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

TÜLKÜ, XORUZ VƏ TETRA QUŞU

(Latiş nağılı)

Bir dəfə Tülkü qaçıb heyətə girdi. Özünü kök bir Xoruzun üstünə atıb onu tutdu. Çəpərdən aşıb yekə Xoruzu özü ilə meşəyə sarı aparmağa başladı.

Meşənin kənarındakı ağcaqayın ağacının budağına bir Tetra quşu qonmuşdu. Tülkünün ağzında Xoruzu tutub apardığını gören Tetra qışqırdı:

-Bu xoruz nə yaman böyükdü! Lap qulun boydadı... Axmaq tülkü, bu ağırlıqda Xoruzu özünə yük eləyincə, boğazını buraxıb belinə min və meşəyə çap. Sən əziyyət çəkinəcə, qoy o, əziyyət çəksin...

Söz Tülkünün ağına batdı. Xoruzun boynunu ağzından buraxıb, onun belinə minmək istədi. Fürsətdən istifadə edən Xoruz bir göz qırpımında uçub ağcaqayın ağacının budağındakı Tetranın yanına qondu. Bu xeyirxah quşun sayəsində Xoruz necə də xoşbəxt idi! Onlar budaqda şən-şən atılıb-düşməyə, Tülkünü lağa qoymağa, ona gülməyə başladılar...

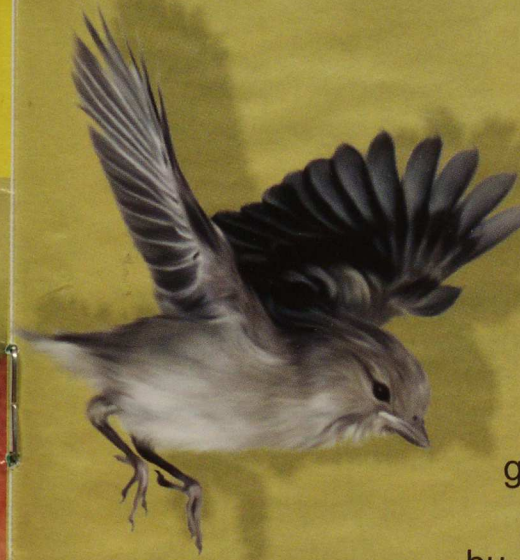
Aldadıldığını anlayan Tülkünün meşəyə qaçmaqdan başqa çarəsi qalmadı.

O vaxtdan Xoruzla Tetra quşu möhkəm dost oldular. Hətta onların tüklerinin rəngi də bir-birinə çox oxşayır. Elə bil onlar əyinlərinə eyni paltar alıb geyinirlər...

SİÇAN VƏ SƏRÇƏ

(Udmurt nağılı)

Biri var idi, biri yox idi, bir Siçan və bir Sərçə var idi. Onlar bir-birinin yanında yaşayırdılar. Siçanla Sərçə arasında heç vaxt mübahisə, dava-dalaş olmazdı. Onlar bir iş görməmişdən əvvəl dostcasına məsləhətləşərdilər.

Bir dəfə Siçanla Sərçə üç buğda dənəsi tapdılar. Fikirləşdilər ki, bu dənələri neyləsinlər. Məsləhət-məşvərətdən, çox götür-qoy eləyəndən sonra qərara gəldilər ki, bu toxumları yerə səpsinlər. Siçan torpağı qazdı, Sərçə isə dimdiyi ilə onları yerə basdırdı.

Günlər keçdi... Hər buğda bitib bir sünbül oldu. Siçan dişi ilə, Sərçə qanadı ilə sünbülü döyüb, buğdaları samandan ayırdılar, məhsulu bir yerə yığdılar. Onlar çox sevindilər. Buğdanı bölmək qərarına gəldilər. Bir dənə Siçanın, bir dənə Sərçənin, bir dənə Siçanın, bir dənə Sərçənin, bir dənə Siçanın, bir dənə Sərçənin... Böldülər, böldülər, axırda bir dənə artıq qaldı.

Birinci Siçan dilləndi:

-Bu buğda mənim olmalıdı. Ona görə ki, yeri əkəndə mən daha çox zəhmət çəkmişəm.

Sərçə razılaşmadı:

-Bu buğda mənimdi. Ona görə ki, mənim zəhmətim daha çox olub. Dimdiyimlə dənəni torpağa basdırmışam. Məhsul bitəndə qanadlarımla sünbülü çırpıb, buğdaları samandan mən ayırmışam...

Onlar azmı, çoxmu mübahisə elədilər, bunu deyə bilmərəm. Ancaq onu deyə bilərəm ki, mübahisədən sonra Sərçə qəflətən dənəni dimdiyinə alıb havaya uçdu. Dedi ki, hünəri çatırsa, Siçan dənəni məndən alsın görüm, necə alacaq?!

Siçan onun arxasınca baxa-baxa qaldı. Özünü danladı ki, nahaq yerə dostumla mübahisə elədim. Sonra öz payını səbrlə yuvasına daşdı. Gözlədi ki, Sərçə qayıdıb gəlsin, barışsınlar... Ancaq Sərçə qayıtmadı...

Siçan bütün qışı öz payını yeyib rahatca yaşadı. Sərçə isə bütün qışı dənəsiz, ac qaldı. Üşüyə-üşüyə bu budaqdan o budağa uça-uça yazın gəlməsini gözlədi...

